

1. Ének:**2. Köszöntelek Benneteket a halászok vasárnapján: Az Úr legyen veletek!**

Nem akármilyen halászközlésről van szó, hanem azokról, akik emberekre vadásznak. Tehát amolyan fejtörőkről, akik bizonyos jó fejeket szemelnek ki, és behálózzák őket, szándékuk szerint örökre!

3. Ha vannak köztünk ilyen fejtörők, tegyenek most egy kis számadást, hogy hány skalpjuk van már az oldalukon és hány a rovásukon. Egyáltalán mi a bűnük: a halászás vagy a nem halászás?... A hamvazószerdai bűnbánati korszak közeledtével is gondolva vizsgáljuk meg jól lelkiismeretünket és **bánjuk meg bűneinket**... Irgalmazzon nekünk...

4. Ének: Kyrie... Gloria...

5. Imádkozzunk! Istenünk, akinek úgy tűnik, hogy ellentmondó elvárásaid vannak, egyrészt tiszteletben kell tartanuk az ember személyiségi jogait, másrészt vérebeidnek is hívsz bennünket, mégpedig emberfogásra. Add, hogy megértsük szándékodat, és segíts teljesítenünk parancsodat, aki élsz és szeretsz...

6. Evangélium Lk. 5, 1 – 11.

7. Az ember számára nem kétséges, hogy a halakra ki kell vetnie a hálót, ha a táplálékát meg akarja szerezni az életben maradáshoz (pl. egy tó partján). De ki kell-e vetni emberekre is a hálót, éppen azon az alapon, hogy ez is szükséges az ember életben maradásához, itt a Föld nevű bolygón?!

A mesterkénti dilemmát egy kis gyerek is meg tudja oldani: erőszakkal nem szabad téríteni, de meggyőzéssel el lehet érni, hogy valaki szabadon vállalja az Isten Ország hálójába kerülést és kerítést, amire a legnagyobb szüksége van a Földnek, hogy el ne pusztuljon!

Az én igazi problémám más. Mégpedig az, hogy Péter miért vetette le magát Jézus elé a földre a csodálatos halfogás után, és nekem, mi közöm ehhez?

1) Péter megtérése

Miért veti magát a földre Péter? Hát ez nem igazán probléma, mondhatjátok. Most hallottuk, hogy Péter és társai egész éjjel halásztak, és egy nyamvadt halat se tudtak fogni. Mire az ácsból lett prédikátor csak rámutat a tóra, hogy ott van Péter a több tonnányi hal, csak fogjátok a hálót és vessétek ki! Kivetik és mi az eredmény? Szakadozik a háló, a többi bárkának is be kell vetnie magát a hálók kivetésébe. Mi ez, ha nem csoda! Csoda! Csoda! Isteni csoda! Maga az Isten, vagy a Fia áll itt előttem, hát térdre!

Szerintem Péter nem a csoda miatt vetette Jézus elé magát. Ne feledjük, hogy Jézus bekéredzkedik Péter bárkájába és onnan beszél az összegyűlt emberekhez. Az nincs leírva, hogy Jézus miről beszélt, de tudhatjuk, mi volt a mániája. Ugye, az Isten Ország. Mennyire figyelt Péter Jézus szavaira, ki tudja. Neki elsősorban az lehetett a fontos, hogy ez a híres szónok az ő csónakjából beszél. Persze, csodálatos az is, amit mond!

Csakhogy! Befejezve a beszédet, mit tesz? Csak úgy odaszól neki, hogy vessék ki fogásra a hálót!? Egy ács mondja a profi halásznak, hogy ott a hal raj. Mit értesz te ehhez Mester?! – kérdezheti magában Péter. És tovább morog: Maradjon csak mindenki a szakmájánál!

Hát ez volt a bűne. Neki ne beszéljen senki arról, amit ő jobban tud! Jézus beszéde nem győzte meg őt arról, hogy ez az ember valami nagyot, óriási dolgot tár a világ elé, de egy olyan tapasztalat, ami ugyan nem rendkívüli, mert laikusként is látható a mély víz mozgásából, meggyőzi őt. Jézus szavára adni lehet, és most egzisztenciálisan, a gyakorlatban éli meg, hogy hihet ennek az embernek, ráhagyatkozhat, mert nem üres szónok, nem csaló, nem ámító.

És ekkor a csónakkölcsönző halászból Jézusbarát lesz, főleg, miután Jézus bátorítja is őt és társait, hogy ne féljenek a vele való barátságtól, mert a halak vízből való kifogásánál nagyobb dolgokra is képesek lesznek. Az ő küldetésének társai lehetnek. És ami ennél több: Nemcsak lehetnek, de emberhalászok lesznek! Péter megrendüléséből látja Jézus, hogy alkalmassá vált a többre és nagyobbra. Ugyanígy János és Jakab is, mert „elhagyva mindenüket, nyomába szegődtek!”

2) Az én megtérésem

Nekem könnyű volt a helyzetem. Gyerekként, 15 évesen Jézus, az örök főpap nyomába szegődtem, hogy hirdessem a híveknek az evangéliumot. Hirdettem is, úgy ahogy tudtam. Pl. olvastam valahol, hogy a zsidó rabbik úgy nevelik a zsidó gyerekeket a választott nép öntudatát, hogy megengedik nekik, hogy a padban ülve teljes erőből verjék a padot, és kiabálhatják, hogy „Én zsidó gyerek vagyok!” Nem tudom igaz-e, de én bizony kipróbáltam Orosziban: „Én római katolikus keresztény vagyok!” Ezen kívül dicsőítettem a pápát, a magyar szenteket és figyelmeztettem őket, hogy csak katolikus templomba menjenek.

Voltak aggályaim ezzel a vallási elfogultsággal kapcsolatban (és sok minden mással is), amik akkor oldódtak meg, amikor Dombi Feri a Rezső téri templom virágzójában azt nem kérdezte a titkos ifjúsági lelkigyakorlaton, hogy „Mit kell kereszténység címen csinálni?”

Attól kezdve tudom, hogy Jézus tanítványnak kell lenni és tanítónak kell válni. Azt is tudom, hogy mi az Evangélium és mi nem az. És meggyőződtem róla, hogy a tanításnak legcélravezetőbb eszköze a jézusi példa, a 12-es modell. Mindezek ismeretében ekkor égett belém a valódi Jézussal való találkozás és azt gondoltam, hogy azon nyomban meg fogom váltani a világot! (Csak 33 év kell ezzel módszerrel, és a föld határáig mindenki ismerni fogja az Evangéliumot!).

3) A mi megtérésünk

Azt gondolom, hogy kb. így zajlott le akkori fiatalokban, Bennetek is a ti megtérésetek. A jézusi hívás és küldetés mindnyájunkba beleégett. (A most fiatalokba a katechumen évek végén éreztem sokaknál ezt a ráeszmélést, lelkesedést, elköteleződést).

A kérdés, hogy hol tartunk most? Élő tűz, vagy csak emlék ez az összeforrottság a minket emberhalásznak küldő Jézussal. Vagy minden más fontosabb ennél?!

Annak idején Barcza Barna írt egy mély és őszinte vallomást az „*Emberhalász életéről*”. (Ezt zenésítette meg, úgy tudom Sillye Jenő, az „*Emberhalász imája* c. dalban).

A dal úgy kezdődik, „Uram, hagyj, gyenge vagyok...”

Igen, azt gondolom, hogy így állunk, Urunk! Panaszodom. Az idők során arra jöttünk rá, hogy evangéliumod megvalósítása lehetetlen. Egyrészt, mert én is mást akarok. Nem kicsi, szegény és üldözött akarok lenni, hanem nagy, gazdag és erős. Másrészt ma hol találok erre a Te áruadra vevőt? Meg sem hallgatnak, csak arra figyelnek, ami számukra előnyös. Egy kézlegyintéssel, mint egy szektást küldenek máshová.

Be kell látnod, hogy ezt a radikális tant szalonképessé kell tennünk. A forró pontokat csak óvatosan érintenünk. Engedményeket kell tennünk. Csak tisztas szegénységet szabad emlegetnünk, és az adásra kell a mondanivalót kihegyeznünk. A rabszolgáló kicsiségről egy szót sem szabad ejtenünk, hiszen te szolgálatról beszéltél, és nekünk is előbb a kis szolgálatokat kell dicsérnünk, aztán, majd ha megéri az idő, akkor a nagyobbakat. Az erőszak szót sem kell használnunk, főleg nem az erőszakmentességet, katonaságmegtágadást, megilyeket, hanem a szelídséget, és főleg az alázatot.

Ami pedig a jézusi 12-t illeti, kipróbáltuk és tudjuk, hogy nem mindenkinek való. Egyébként neked is volt hetvenkettő, 500 tanítványod a tömegeken kívül. Azok később csináltak 12 fős csoportokat? Nem csak a diktatúra idején jó a kis sejt, a föld alatt? A házankénti egyház is odavaló? Nem mindenki érzi jól magát szorosán egymás mellett, jobban tetszik a nagy templom, a díszes dóm, bazilika. Ott külön-külön nyugodtan imádkozhatjuk az Atyát, Fiút és Szentlelket. Istennek kijáró fényben, pompában és mennyi dallamokkal.

Azért a 12 gyűjtésére és főleg megtartására törekszünk. Akik nem vagyunk képesek erre, az életünkkel akarunk tanúságot tenni, úgy ahogy tudunk. Hirdetjük is tanításodat, ha van rá mód és ahol lehet. Vonakodó barátainkkal is megpróbálunk néha beszélgetni erkölcsi kérdésekről, olykor a munkatársunkkal is. Próbálkozunk, Uram. Hát ennyi telik tőlünk!

Ugye, megérted Uram, hogy milyen kínban vagyunk!? Gyötrődünk, furdal a lelkiismeret, elmenekülnénk. De hát Te is menekültél a tópartról a vízre, a városból a hegyre, a hazádból külföldre (Szíriába).

Onnan visszajöve csak a Tizenkettővel foglalkoztál. De a végén azokkal is becsődöltél. Egyik elárult, a másik megtagadott, és mind elfutott, amikor Téged az új világ prófétáját bitóra vittek. Ami pedig a haláloed után következő évtizedekben, évszázadokban történt, arról ne is beszéljünk.

Csak a születésedet ünnepeljük lelkesen; a haláloedat, amellyel megváltottad a világot; és feltámadásodat, mellyel azt bizonyítod, hogy halálunk után majd jobb lesz nekünk: „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogja, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt.”(1. Kor. 2,9).

Uram, mi szeretünk Téged!

--- Csak az ének végét ne kellene énekelni:

„Nem ti választottatok engem, hanem én téged!

Az emberek halászává tettelek!

Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét!

Hát jöjj, kövess engem!”

[Kovács László elmélkedése elhangzott a Bokorportán, 2016. február 7-én.]